

Tante Ulrikkes vei

Zeshan Shakar

En pedagogisk utfordring med terrorangrep som får liten eller ingen oppmerksomhet i norske medier, men som berører enkeltelever, vil være å bli oppmerksom på dem. Zeshan Sakhar setter ord på det i romanen *Tante Ulrikkes vei*, når Jamal etter terrorangrepene den 11. september 2011 sier: «Hør a, seriøst, noen uskyldige folk daua der, men liksom, uskyldige folk dauer mere på svartinger sine land på grunn av USA, ikke sant (...) Hvor er tre minutter for alle på Palestina a?»

Utdrag

Og liksom, det var ikke hele greia engang. Kompis, det var mere. Jeg kommer tilbake til skolen og møter Rash og sånn, og vi henger litt der, og vi møter Arsalan og han var sånn som oss, bare helt gira på å snakke om dem gutta som lagde kaos i Statene. Så vi snakker om det og tar sigg og ordner oss noe mat og sånn, helt til storefrien blir ferdig.

Jeg er ikke så pissed mere da. Men jeg kommer der etter storefri til geotimen og alle sitter der og hun dama som er geolærer, Karin, hun er skikkelig trist og sånn. Og jeg bare, hva skjer liksom? Og hun sier til oss:

«Nå skal vi ha tre minutters stillhet for å hedre alle de uskyldige ofrene etter gårsdagens tragedie i USA.»

Og alle må reise seg, og folka blir stille og vi står der liksom, og hun Karin, lærern, blir helt sånn, liksom du ser hun holder på å grine. Plutselig, jeg hører Carina som har plass bak for meg griner også. Du veit sånn når dem liksom, som du hoster på en måte og du prøver å ikke gjøre det, men du gjør det, sånn grein hun. Og når jeg sjofer dem grine sånn, liksom grine sånn skikkelig for dem i Statene, jeg blir pissed. Liksom, dem griner så heftig for dem, men ikke for andre, aldri for andre ass, og det får meg til å tenke enda mere sånn, liksom dem der og meg, nei ass, vi er ikke det samma, skjønner du hva jeg mener? For da dem hadde grini litt for

andre også. Men nå vi skal stå her ikke én minutt, men tre fuckings minutter for uskyldige på USA?

Hør a, seriøst, noen uskyldige folk daua der, men liksom, uskyldige folk dauer mere på svartinger sine land på grunn av USA, ikke sant? Så hvordan er dem på USA helt uskyldige da? Er ikke vi mere uskyldige enn dem?

Jeg tenkte sånn, det her går ikke. Jeg kan ikke stå her og gjøre ingenting. Gutta har knocka fuckings USA, og jeg skal stå her og være bitch? Så jeg snakka ass. Liksom: «Det her er bullshit ass», sier jeg til dem. «Dere veit ikke en dritt ass. Hvor er tre minutter for alle på Palestina a?» Jeg sverger, hun Karin virka som hun skal daue ass. Hun bare, øya hennes var så svære ass, du veit ikke, og jeg var litt sjokka jeg også liksom. Faen, kroppen min rista og sånn, og hjertet er som jeg løpte Cooper-testen, bare ba-bank, ba-bank. Men jeg stoppa ikke ass, liksom: «Hadde det her skjedd med svartinger, dere hadde gitt så faen.» Og hun Carina starter å skrike, liksom skrike sånn skikkelig opp i trynet på meg. «Du er så jævlig respektløs!» Og jeg bare: «Jeg er respektløs, er du skada elle? Dere er respektløse! Ikke kall meg respektløs, jævla drittkjerring.»

Hun Karin tar armen min, og sier liksom, hva sa hun igjen a, sånn skikkelig norsk ord, ja: «Makan!», og hun klypte skikkelig på armen min. Sånn hardt, du veit, neglene var inni på huden, og jeg sier til hun: «Slipp armen min, faen ass.» Og hun slipper, men sier bare: «Ut på gangen, nå med en gang!» Jeg bare: «Fuck ut på gangen, bitch, jeg skal ut av skolen.»

Snakkes a, Bredtvet.

Jævla drittsted med bare drittfolk.

Ferdig med det fucka stedet der ass.

Snakkes.